

όσα χρήματα χρειάζονται για να σε πάρω γυναίκα μου.

Ἡ κόρη τοῦ Ἐντβαρ ἔγινε κατάχλωμη. Κάποια ἀόριστη ἀνησυχία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της. Πού τὰ εἶχε βροῖ τὰ χρήματα ὁ Τζῶν; Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθευθῇ τὸ ποσό πού ζητοῦσε ὁ πατέρας της γιὰ τὸ γάμο τους;...

Μηχανικά ἀκολούθησε τὸν Τζῶν εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐκεῖ οἱ δύο ἐρωτευμένοι σταμάτησαν:

— Πρὶν μποῦμε μέσα πρέπει νὰ μάθω, Τζῶν, πού βρῆκες τὰ χρήματα αὐτά; τοῦ εἶπε ἐκείνη κόβοντας τὸ δρόμο του.

— Μοῦ τὰ δάνεισε ἕνας φίλος μου! ἀπήντησε ἐκεῖνος κ' ἕνα κῦμα αἵματος τοῦ ἀνέβηκε στὸ πρόσωπο.

— Ποιὸς φίλος; ρώτησε πάλι ἡ Διάνα!

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ τῇ φορὰ. Ἐκύταξε τὴν Διάνα στὰ μάτια καὶ ἔμεινε ἔτσι χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἐξάφνα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της Διάνας ἀνοίξε καὶ ἡ μορφή τοῦ πατέρα της προβάλε ἀσύστηχ.

— Γιατί δὲν λέτε ὅτι τὰ χρήματα σὰς τὰ ἔδωσαν ἀπὸ τὴν Τράπεζα...

— Ἀπὸ τὴν τράπεζα; ἔκανε ἡ Διάνα...

— Ναί! πρόσθεσε ὁ Ἐντβαρ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόδωσε ἕναν κλέφτη, ἕναν ἐγκληματία μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή πού θὰ ἔδιναν στὸν καταδότη του...

Ἡ Διάνα κῦτταξε κατάχλωμη τὸν Τζῶν χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ...

Ἐκεῖνος κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ σκεκότανε ἀκίνητος με χαμηλωμένα μάτια...

Μιά μικρὴ σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ἡ Διάνα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της. Ὡστε εἶχε προδώσει λοιπὸν τὸν Γέρω-Τόιμ, τὸν προστάτη του, τὸν σωτήρα του...

Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε ὅτι γινηκὰν γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε με κανένα τρόπο νὰ συγχωρήσῃ αὐτὴν τὴν προδοσία...

— Ὅχι, ὄχι, φώναξε τέλος. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἄντρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαποῦσα ἄλλοτε, ἀλλὰ τώρα, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν προδοσία, τὸν μισῶ, τὸν μισῶ...

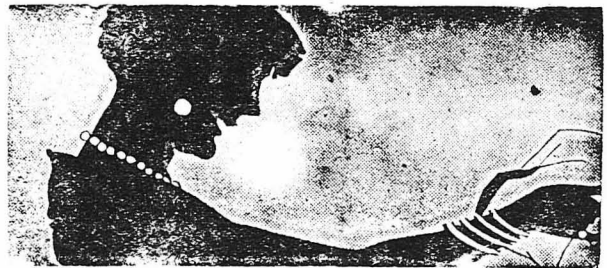
— Συγχώρησέ με, Διάνα, συγχώρησέ με! ψιθύρισε ὁ Τζῶν. Ἐπρόδωσα τὸν Τόιμ γιὰ νὰ σε πάρω γυναίκα μου!

— Δὲν ζήτησα ποτὲ ἀπὸ σένα νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο ἐγκλημα!... Νὰ μὴ σε ξαναἰδῶ ποτὲ!... Ποτὲ πιά!

Ἡ τελευταῖες αὐτὲς φράσεις τῆς κόρης τοῦ Ἐντβαρ ἐλέχθησαν με τέτοια δύναμη καὶ ἀπορασιακότητα, ὥστε ὁ Τζῶν εἶδε, ὅτι ἦταν πιά περικετὸ νὰ ἐπιμένῃ. Τρέμοντας με βῆμα ἀργὸ καὶ κλονισμένο ἔβριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὴ Διάνα καὶ χάθηκε σιγὰ σιγὰ μέσα στὰ πυκνά δέντρα τοῦ κήπου. Λίγες στιγμὲς πέρασαν ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ Διάνα εἶδε, ὅτι ὁ Τζῶν εἶχε πιά φύγει μακριὰ της ἔπρεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της καὶ ψιθύρισε με δάκρυα στὰ μάτια:

— Πατέρα μου, πατέρα μου! πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!...

Roges Régis

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑ

Τοῦ Peacock

Ἔχες τέσσερα κοῦ κ' ἔξῃ ἐγὼ χοροτάκια
ὄαν ἐπαίξαμε μαζὺ μὲς' στὸ περιβόλι,
τότε ὄαν τραβῆλα τραγιά, τότε ὄαν ἀντάκια,
κ' ἡ ζωὴ μας ἦτανε κἀθε μέρα σκόλη.
Παίξαμε ἀνθοπόλεμο, στὶς σπηλιές χοροτάκια,
κελαηδοῦσαμε γλυκὰ ὄαν τὰ χελιδόνια,
στὰ χοροτάκια τοῦ γλωροῦ κάμπον ἔξαπλωνοῦσαμε
καὶ στεφάνια πλέκαμε πρὶν ἔξῃτα χορῶνα.

Σὰν τὸ ὄδο ἀνοίγεις, ὄμορφη παρθένα,
κ' ἡ ἀγάπη μου γλυκεῖα ὄαν καὶ πρὶν βαστοῖσε
καὶ γιὰ σένα ὄ καιρὸς ὄπως καὶ γιὰ μένα
δύσχος μαῦρους λογιμοῦς γελαστὸς περνοῖσε.
Κι' ἐδυνάμωσες ἡ φοιτιά κ' ἄναβε ὄ καμῖος μου
κ' ἡλιπία νὰ ζήσομε ὄαν ποτὶ τριγόνια
ἔθαροῦσα πῶς καὶ ὄ μ' ἀγαποῦσες, φῶς μου,
ὄπως ὄ ἀγαποῦσα ἐγὼ πρὶν περῃτα χορῶνα.

Πλήθαιαν τὰ κάλλισον χορῶν με τὸν χορῶν
τότες βάλθησαν πολλοὶ νὰ σὲ τραγουδοῦνε,
κ' ἔβλεπες, βασίλισσα στὸν λαμπρὸ σὸν θρόνο,
νὰ χοροῦναι ὄαν σκλάβοι σου, νὰ σὲ προσκυνοῦνε.
ὄδες πλοῦτη καὶ τιμῆς σου θαμπῶνανε τὰ μάτια,
πάτησες τὸν ὄχρον σου τὰ παρθένα γόνια
κ' ἔκανες τοῖς φίλον σου τὴν φτωχὴ καρδιά κομμάτια,
καὶ τοῖς ὄρημαζες τὸν τοῖς πρὶν σαράντα χορῶνα.

Ἐξῆσα, γιατίεῦντα καὶ παντοῦντα μὰ μερὰ
— δὲν μετάνοισα ποτὲ γιὰ τὴν ἐκλογὴ μου—
κ' ἔδιαν κάπως ἔμαθα πῶς ἐγίνηκες μητιῶνα,
τὸ παιδάκι πῶκαμες δὲν τὸ πῶθησα παιδί μου:
Εἶχα τὸ κοπάδι μου, τὰ δικὰ μου τὰ παιδιά,
ἄμα τὰ χοροῦναι πέρφανε τὰ χορῶνα
με τὴν εὐτυχία τους νὰ μ' ἀνοῖγουν τὴν καρδιά
στὸ τραπέζι μὰ γραμμῇ, πρὶν τοῖντα χορῶνα.

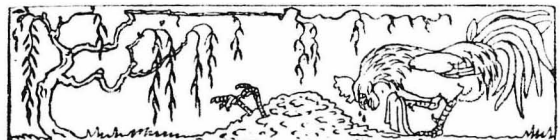
Ἐγίνες ἀρχόντισσα κ' ὄμορφη, τραγὴ κυρά,
κ' ἔλαμπες, στὶς ὄδες σου, μες' στ' ἀρχοντικό σου.
Ἄν ἔμετς δὲν εἶχαμε τὸν παρῶ με τὴν σὸσά
ὄσ' ἐν' ἀρχοντικόσπιτο ὄαν καὶ τὸ δικό σου,
τοῦ στεροῦ μου τοῦ παιδιοῦ ὄαν γνόταν τὰ βαφτίδια
στὸ ζεστό σπιτάκι μου — ἔξω πέρφταν γόνια—
εἶδαμε κ' ἔμετς χαρὴς, γλῆνια με παιχνίδια.
Εἴκοσι περῶσες ἀπὸ τότες χορῶνα.

Πάντοερα με τὸν καιρὸ τὴν μεγάλη μου τὴν κόρη
κ' εἶμαι τώρα παπποῦλης, γαρμαῖλλης γέρος:
πῆρα τ' ἀγρονάκι μου, σκάνταλο, ξανθὸ ἀγόρι
νὰ μαζέγῃ λούλουδα στὸ γνωστό μας μέρος.
Κεὶ πὸν παίξαμε μαζὺ δύο μικρὰ τραβῆλα παιδάκια,
ἔχει πάντα λούλουδα καὶ λαλοῦν τριγόνια
κ' ὡς ἐπάνω γέμισες τὸ καλάθι λουλουδαγία.
Ἀπὸ τότες πέρασαν μολὶς ὄδεκα χορῶνα.

Κι' ἂν ἐπέταξαν μαζὺ ἡ ἀγάπη μου κ' ἡ γεῖνη,
κ' ἂν ἐπάγωσε ἡ καρδιά, πάντα θε νὰ σὲ θυμῶμαι
με μιὰ ἀγάπη τρυφερὴ—ὄχι θυὸς ὄαν τὴ πρώτη—
ὄς τὴν τελευταία μας καληνῆχτα πὸν θὰ ποῦμε.
Θὰ τὴν ποῦ καὶ θὰ τὴν πῆς κ' ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ
πού ὄσὸ δάσος τρέχαμε γιὰ ν' ἀκοῦμε τὰ τριγόνια
κ' ἔξαπλωνοῦσαμε, παιδιά, στὸ χοροτάκι τοῦ γλωροῦ,
θάνε μολὶς ἔκατο περῶσμένα χορῶνα.

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸν)

Δ. Στάης

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Σάρλ Μονσελέ εἶχε προσκληθεῖ κάποτε σὲ γεῦμα ἀπὸ ἕνα νεόπλοτο, πού ἦταν πολὺ ἐνθουσιασμένος γιατί εἶχε στὸ τραπέζι του ἕναν τόσο περίφημο συγγραφέα, πού εἶχε ταυτοχρόνως τὴ φήμη μεγάλου φαγᾶ.

Ὅταν ἐσέρβριαν τὸ ψητὸ ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε κ' ἔφεραν μιὰ μπουκάλα κρασί, πού εἶχαν ἀφήσει ἀπάνω της ἐπιδεικτικῶς τὶς ἀράχνης ἀπὸ τὸ ὑπόγειο πού τὴν ἔβγαλαν.

— Εἶνε γνήσιο παληὸ Σαμπερτέν, εἶπε ὁ νεόπλοτος. Πάρα πολὺ παληὸ. Ἦθελα νὰ μοῦ ἐλέγατε, κύριε Μονσελέ πῶς τὸ βρῆκατε.

Ὁ Μονσελέ τὸ δοκίμασε, ἐπέισθη ὅτι οἱ προμηθευταὶ ἐκοροῦδαν τὸν νεόπλοτο καὶ ἔβαλαν κρασί τῆς τελευταίας ἐσοδείας σὲ μπουκάλες με παλιῆς φίρμες καὶ με ἀράχνης. Ἰπ' ἔξω καὶ εἶπε:

— Εἶνε πάρα πολὺ παληὸ; Τότε αὐτὸ τὸ κρασί ἔχει τὴ χάρι μερικῶν ἀνθρώπων με σπανία ἰδιοσυγκρασία. Δὲν φαίνεται καθόλου ἡ ἡλικία του.

Σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιὸν κάποιος παραπονεῖται στὸ γκαρσόνι.

Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστὸ. Ἐγὼ εἶμαι παλιὸς πελάτης καὶ μοῦ δίνον συνήθως δύο κομμάτια ψητῶ. Σήμερα μοῦ ἔφερες ἕνα.

— Ἐχετε ὄχι, εἶπε τὸ γκαρσόνι. Ἄλλαξαν τὴ μαγειρίσσα καὶ ἡ καινούργια βὲν ἤξερε ὅτι ἡ ἄλλη ἔκοβε τὸ κομμάτι σας σὲ δύο.

Ἡ Μαργαρώ στὴν Ἀντριάννα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καινούργια σου ἀφεντικιά;

— Καθόλου. Ἡ κυρία μὰς προσέχει πάρα πολὺ. Ὁ κύριος καθόλου.